

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. VIII. Petrus Ottobonus Venetus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. VIII.

PETRVS OTTOBO- NUS VENETUS.

Petrus tit. S. Laurentii in Damaso Cardinalis Ottobonus Venetus Sacrae Romanae Ecclesiae vice-Cancellarius & Summistæ, Archipresbyter Basilicæ Liberrianæ natus est 7. Julii Anno 1667. ex illustrissimâ Venetos inter Ottobonorum familiâ, cujus originem alii ad doctam Paduam, alii ad Illyricum rejiciunt. Verùm qui rem penitiùs attigisse videntur, ex Euboeâ insulâ ortam credunt, ex qua anno 1469. Sub turcicum jugum missâ, opulentissimâ quæque familiæ sedem Venetias transfulerant, hanc è mediis veluti undis enatam urbem tutissimum assylum adversus barbarorum insultus arbitrata. Ergo Ottoboni Græcæ Originis sunt, Græcâ faciendâ oracula fundunt, & intimâ rerum abstrusarum scientiâ philosophantur. Quæ causa fuit, cur illustrissima hæc familia anno 1646 Veneta nobilitatis albo adscriberetur, suo certè accessu venetorum magnificentiam, per orbem decantatam, adauctura; quod ut plurimum factum, cum Alexander VIII. primus ex Ottobonorum familiâ Pontificatum Anno 1689. obtineret, tanti civis gloriâ magna ex parte in patriam, unde Spiritum hauserat, redundante. Nec minus Venetiam Eminentissimus noster purpuratus magnificentiam, domi & foris, quaquaversus incedit, munificentissimus exhibet; planè principum æquè ac vulgi animos amoris nexu sibi concatenatos habet, quòd ad nobilitatis splendorem cuncta sapientissimè disponat, & plebis etiam desideriis laudabilissima liberalitate faciat satis. Cum Alexander VIII. in hoc nepote suo ingenium deprehenderet, maximis quibusvis difficultatibus enodandis non impar (nam legum peritiâ summopere inclarescit) ne sacram Themidem offendere videretur, hunc doctissimum ejus alumnus publicis in aulâ Romanâ negotiis præfecit. Hinc Protonotarium Apostolicum creavit, qui non nisi suæ instrumenta sapientiæ denique conficeret. Anno 1689. non tam sanguinis quàm eximiarum virtutum suarum suffragio ab eodem Alexandro VIII. suas hunc nepotem suum delicias, nec præter meritum nuncupante, sacro purpuratorum collegio adlectus est, compluribus è Sacro hoc Senatorum collegio ultrò Pontifici supplicantibus, ut purpuratum eo sydere coelum augeret. Mox in Sacra Romana Ecclesia procancellarium, & legatum Avenionensem destinatus, ea munia tanta eximiæ prudentiæ, & intemeratæ justitiæ laude administravit, ut Sacra Themidi æquè ac doctæ Palladi, prudentiam & justitiam pulcherrimo fœdere jungendo, omninò satisfaceret. In eo etiam doctæ Romæ Summopere admirandus videbatur, quòd bis in mense doctissimis viris, ad se invitatis palatium suum aperiret, non alio fine, quàm ut ex selectissimâ suâ bibliothecâ sapientiæ flores exciperent, & velut in unam corollam transferrent; certè eo veluti altero Apolline præside subtilissimis quæstionibus in medium allatis, summa ingenia exercebantur. Innocentio XII. rebus humanis sublato, in Franciscum Albanum, cujus intimo consortio jam dudum fruebatur, facili scilicet inter doctos coalescente amicitia, prono suffragio ibat, prudentissimâ destinatione sua nevtiquam frustratus; nam

G

hunc

hunc solem elevatum, suaque in astra, unde omnibus luceret, repositum vidit. Sub initium ejus Pontificatus, regendae Musicae in Capellâ Pontificis post excessum Cardinalis Maldachini praeficiebatur. Nec videbatur aptior deligi posse; nam Eminentissimus noster ceu novus cytharædus Apollo ad quamdam coelestis Symphoniae imitationem modulos musicos suavissimè intonari non nunquam fecit, tota urbe Romana ad amoenissimum concentum accurren- te; videlicet admiranda hæc suavissima Musicae harmonia, quam compositus affectibus esset, & quam bella symmetriâ magnarum cogitationum capax animus omnia sapientissimè digereret, exhibebat. Nam idè Apollinem vetustas cytharædum finxit, ut symbolum sapientiae fides diceret, quibus ludebat, non ita lusus, nisi sic denique saperet. scilicet: Pulchrior ex lato prodit sapientia vultu; & Eminentissimus noster purpuratus ore semper serenus, & supercilio ad affabilitatem largiter explicato, in lætissimâ animi tam probè compositi pace, nunquam non placidissimè acquiescit. Anno 1709. Episcopatum Cataræ in Illyrico obtinuerat, non minùs pro grege Dei pascendo sollicitus, quam in forensibus Romæ Sanctæ negotiis gnàviter exantlandis indefatigabilis Princeps. Eodem anno Christianissima Gallia Protectorem in aulâ Romanâ agere cœpit; hinc aliqua offensionum nubes huic se cœlo intendebant, cum pragmaticâ apud Venetos sanctione cautum sit, ne quis suorum ad alterius principis ministerium unquam accedat, quâ tamen lege Eminentissimos Sacrae Romanæ Ecclesiae Cardinales ligari posse negabatur. Deinde Sanctum Protectoratus nomen altius quidpiam videbatur, quam ut generali quapiam Sanctione comprehenderetur. Quidquid ea de re fuerit, in pace Badensi Austriaco æque Jovi ac patriis diis hic Sapientiae Phœbus facilè reconciliabatur. Ut meritis cœlos unâ & terras complecteretur, plurimum sibi laboris anno 1710. dederat, ut Pius V. Pontifex Maximus è Religiosâ Sancti Dominici familiâ, Petrus Avellinus, felix Cantalicensis, & Catharina Bonnoniensis Sanctorum cathalogo adscriberentur. Antecessorum etiam cineres gratissimâ pietate profecutus est, Alexandri VIII. Ottoboni ossa in novum sumptuosissimè à se exstructum mausolæum transferendo: aderant tunc Eminentissimi Purpurati, quotquot Romæ praesentes erant, pene omnes, & novam funebrem pompam Maximus etiam Pontifex Clemens XI. comitabatur, insigne mausolæum, æternum Ottobonorum monumentum futurum, multis admiratus; cui ut ferò pretiosi cineres Eminentissimi nostri Purpurati inferantur, bonorum omnium votorum summa est. Anno 1717. Regium Walliae Principem magno comitatu invisit, in ejus cultu verè eximius & magnificus; scilicet regium fastigium etiam in illa sorte, quâ patriis regnis fatorum infelicitate exors vivit, reveritus. Nec etiam ex infimâ plebe ab hac clementiae arâ quisquam unquam repulsum se vidit; nam ceterâ pacificus, Solâ beneficentiâ cum aliis certat, ita ut subditorum & egentium necessitatibus sublevandis unicè natum crederes: quæ in eo clementia tantopere invaluit, ut etiam in nocuos, quorum vitam servabat, extenderetur; sic anno 1716. misero, ad infame laquei supplicium condemnato, suis precibus vitam à Governatore Ruspolo princeps mitissimus exoravit. Ao. 1720. inevitabilis mortis lex serenissimum ejus parentem Romæ sustulit, cujus corpus Venetias transferri curavit; & ut anima unâ in cœlos ocyus avolaret, piis ejus manibus in adibus Sancti Laurentii in Damaso sapius litavit: in illis ipsis adibus Archiconfraternitas Immaculatae Virginis, insignibus dotata privilegiis floret. Nec modò Eminentissimus noster Purpuratus pro suo in Magnam Matrem studio, intemeratae Virginis cultum magnis per urbem Romanam incrementis promoveret, sed etiam eximium suum Zelum ultra Alpes in nostram Germaniam usque extendit. Sic in monasterio Wessofontano Ordinis Sancti Benedicti dioeceseos Augustanae in superiori Bavariâ Ao. 1711. confraternitas Virginis Immaculatae autoritate Pontificiâ instituta, & cum praedicta Archiconfraternitate Romana in adibus Sancti Laurentii in Damaso incorporata fuit, cujus Eminentissimus noster Purpuratus Protector esse & dici voluit, quæ modò tantis per reliquam etiam Germaniam incrementis succrevit, ut sub Marianis vexillis plusquam centena milia, jurati Marianis Honoribus milites numerentur, Boicis Leonibus incomparabili Zelo in capite stantibus. Quidni igitur Eminentissimum Ottobonum verè bonum dicamus! quem certè magnificum, clementem, & in cunctos beneficentissimum Roma experitur; & propalata ad exteros fama talem plenis buccis deprædicat. No!